

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Prosecutorial discretion in international criminal justice

Davis, C.J.

Citation

Davis, C. J. (2022, February 23). *Prosecutorial discretion in international criminal justice*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3276051>

Version: Publisher's Version
License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3276051>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Samenvatting

Dit proefschrift ontrafelt wat internationale aanklagers overwegen wanneer zij hun *discretion* gebruiken en waarom zij die dingen overwegen.

Het gebruik van *discretion* – ofwel het bereiken van een beredeneerde conclusie over het juiste pad om te volgen – is de basis van de rechtspraktijk. Het recht kan niet los van mensen worden gezien. De keuzes die mensen maken, geven vorm aan het recht. Desondanks heeft de internationale strafrechtsgeleerdheid de rol van mensen in het ontwikkelen en toepassen van het recht grotendeels genegeerd. Er zijn recent wel pogingen gedaan om door het mysterie van de internationale strafrechtpraktijk te breken, maar de rechtsgeleerdheid wordt nog steeds gedomineerd door formalistische literatuur die niet kijkt naar de relatie tussen het recht en de praktijk.

Dit proefschrift verwerpt de formalistische trend en benadrukt hoe de ontwikkeling en toepassing van internationaal strafrecht volledig afhankelijk is van de menselijke praktijk. Meer specifiek richt dit proefschrift zich op het gebruik van *discretion* door aanklagers. Internationaal aanklagers hebben de exclusieve autoriteit om in internationale strafhoven vervolging in te stellen tegen wat men ‘de meest serieuze misdaden die de internationale gemeenschap aangaan’ noemt. Zij bepalen welke zaken ze onderzoeken en vervolgen, welke straf ze eisen, of ze in onderhandeling zullen treden over een schikking met de verdachte, wie zij als getuige oproepen en of ze in hoger beroep zullen gaan. Elke keer dat een internationaal aanklager een van deze keuzes maakt, draagt hij of zij bij aan de ontwikkeling en toepassing van het internationaal strafrecht op zijn of haar eigen manier. Waar welke overwegingen hebben zij bij het maken van deze keuzes in acht genomen en waarom?

Dit is het eerste onderzoek dat gebaseerd is op eigen interviews met huidige en voormalige senior aanklagers en andere primaire data om deze vragen te beantwoorden. Het onderzoek laat de variatie zien in de functionele, normatieve en strategische overwegingen die invloed hebben gehad op de keuzes van internationale aanklagers. Hiermee opent dit onderzoek wat voorheen bekend stond als een 'black box' en onthult het hoe de keuzes van aanklagers tot stand zijn gekomen. Nog belangrijker, gegeven dat geen enkele overweging die ten grondslag ligt aan een keuze van nature of bij voorbaat relevant is, wordt in dit proefschrift beargumenteerd dat de overwegingen juist relevant worden doordat aanklagers rollen aannemen als morele en procedurele normuitdragers, bouwers (van het recht, geschiedenis, instituties en macht) en beschermers (van instituties, mensen en concepten).

De link tussen roldentiteit en hoe aanklagers hun *discretion* gebruiken is belangrijk om meerdere redenen. De meest voor de hand liggende reden is dat die link helpt om uit te leggen waarom bepaalde keuzes gemaakt worden en uitnodigt tot een genuanceerdere blik op besluitvorming, waarbij ruimte wordt gelaten voor de motivaties en aannames die invloed hebben op hoe aanklagers hun *discretion* gebruiken. Het moedigt mensen ook aan om bewust na te denken over of het gepast is dat aanklagers deze rollen überhaupt aannemen en het benadrukt het belang van professionele socialisatie om besluitvorming onder controle te kunnen houden. In de praktijk kan een bewustzijn van de verschillende rollen die aanklagers uitdragen ook nuttig zijn om hun prestaties te beoordelen, omdat het een meer holistische op rollen gebaseerde kijk op prestaties stimuleert die de paradigmatische op doelen gerichte kijk op prestaties aanvult.

Zonder meer toegewijde pogingen om de praktijk van het internationale strafrecht – of welk rechtsgebied dan ook – te verkennen, is het onvermijdelijk dat de rechtsgeleerdheid het recht en de praktijk op afstand van elkaar blijft houden. Daarmee wordt genegeerd dat de twee intrinsiek aan elkaar verbonden zijn. Dit proefschrift omarmt de oproep om meer aandacht te besteden aan hoe de ontwikkeling en de toepassing van het internationaal strafrecht gevormd wordt door individueel gedrag en benadrukt dat het recht uiteindelijk niet echt begrepen kan worden zonder te onderzoeken op welke manieren mensen de beslissingen nemen waarmee zij het recht transformeren van abstracte ideeën en noties naar handelingen in de praktijk.